

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **PhDr. R. V.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátkou JUDr. Kateřinou Šálkovou,
sídlem náměstí Jiřího z Poděbrad 1554/6, 130 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a
stavebního řádu**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2016, č. j. 201/UPS/2015-9, JID:
137376/2015/KUUK/Fi,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 7. 1. 2016, č. j. 201/UPS/2015-9, JID: 137376/2015/KUUK/Fi, a rozhodnutí Městského úřadu Varnsdorf, stavebního úřadu, ze dne 7. 4. 2015, č. j. MUVA 8320/2015SumHa, se **pro nezákonnost zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 28 268,30 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 7. 1. 2016, č. j. 201/UPS/2015-9, JID: 137376/2015/KUUK/Fi, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Varnsdorf, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 7. 4. 2015, č. j. MUVA 8320/2015SumHa, kterým stavební úřad zastavil řízení o dodatečném povolení změny stavby, a to „rodinného domu na p. č. „X“, „X“, „X“ Horní Podluží“ na pozemcích parc. č. „X“, „X“, „X“, „X“ v katastrálním území Horní Podluží (dále jen „předmětná stavba“). Žalobce se zároveň domáhal i zrušení prvoinstančního rozhodnutí stavebního úřadu.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že důvodem ukončení řízení o dodatečném povolení stavby je závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny. Tento dotčený orgán však překročil rozsah své věcné působnosti a opakovaně se vyjádřil ke skutečnostem, které mu vůbec nepřísluší posuzovat a závazně stanovovat. Tohoto pochybení se dopustil již v minulosti, když v rámci územního řízení stanovil podmínky pro provedení stavby, které mu nepřísluší ukládat a aniž by tyto podmínky odůvodnil. Jedná se o stanovení provedení střešní krytiny, oken, omítky, vnější dřevěné konstrukce atd. V daném případě nepřísluší orgánu přírody a krajiny posuzovat zásah do krajinného rázu, neboť se jedná o zastavěné území obce. Dle § 12 odst. 4, § 44 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), se III. zónou chráněné krajinné oblasti (dále jen „CHKO“) rozumí zastavěná území obcí, pro něž se nevydávají závazná stanoviska.
3. Dle žalobce oba dotčené orgány ochrany přírody a krajiny jak ve stanovisku, tak i v potvrzujícím stanovisku uvádějí, že vycházejí z Plánu péče a preventivního hodnocení krajinného rázu, přičemž s těmito dokumenty zacházejí jako s dokumenty závaznými. Takovou povahu však tyto dokumenty nemají. To znamená, že podmínky a náležitosti uvedené v těchto dokumentech musí argumentačně obstát ve správním procesu samém. Žalobcova stavba je sice umístěna na okraji obce Horní Podluží, avšak v zastavěném území obce, a tvrzení orgánu ochrany přírody a krajiny o kompaktně zachovaném prostředí typických a tradičních staveb v nejbližším sousedství se nezakládá na pravdě. Žalobce dále poukázal na to, že v potvrzujícím stanovisku orgánu ochrany přírody a krajiny ze dne 1. 7. 2015 (Ministerstva životního prostředí) se odkazuje na tradiční poloroubený dům č. p. „X“, který však dle výpisu z katastru nemovitostí neexistuje. K důkazu žalobce předložil zákres budov ve vizuálním kontaktu s předmětnou stavbou a zákres budov v potvrzujícím stanovisku uvedených jako budov v blízkosti předmětné stavby, jimiž chce vyvrátit tvrzení orgánů ochrany přírody a krajiny o nepřípustnosti předmětné stavby z harmonického měřítku vztahů a Plánu péče o CHKO Lužické hory. Dále žalobce poukázal na garáž, která se nachází cca 5 metrů od předmětné stavby, vizuálně i technicky odpovídá předmětné stavbě a byla řádně zkolaudována a získala i souhlasné závazné stanovisko Správy CHKO Lužické hory. Žalobce dále navrhl jako důkaz vypracování posudku v oboru urbanismu a navrhl, aby soud ke zhotovení vyzval vedoucího ústavu urbanismu, Fakulta architektury ČVUT, Doc. Ing. Arch. J. J. Dále vydané rozhodnutí i závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny dle žalobce postrádají některé základní náležitosti stanovené zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Zejména nelze rozhodnutí postavit toliko na interních dokumentech Plán péče a Preventivní hodnocení území CHKO Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lužické hory z hlediska krajinného rázu. Ostatně tyto dokumenty samotné považuje žalobce za neodborné, povrchní a kusé. Na podporu své argumentace odkázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 83/2002-65, č. j. 4 As 52/2012-26, č. j. 1 As 30/2008-49, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 75/2009-113. Žalobce si je vědom svého pochybení při realizaci stavby, neboť nedodržel stanovené podmínky, avšak zároveň připomněl, že je vlastníkem pozemků, bylo vydáno územní rozhodnutí, a to na stavbu svým rozsahem podstatně větší, a stále se jedná o rodinný dům. Předmětná stavba je umístěna v zastavěném území obce v nikterak exponované poloze a v prostředí urbanisticky a architektonicky značně heterogenním. Žalobce je přesvědčen, že zvoleným postupem byla překročena přípustná hranice zásahu do vlastnických práv žalobce a je značně disproporční.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval dosavadní průběh řízení a uvedl, že dle ustanovení § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny se nevydává závazné stanovisko v zastavěném území obce ve IV. zóně CHKO. Tvrzení žalobce, že III. zónou chráněné krajinné oblasti se rozumí zastavěná území obcí, pro něž se nevydávají závazná stanoviska, nemá oporu v zákoně. Stavební úřad postupoval správně, když v projednávaném případě požadoval závazné stanovisko příslušného dotčeného orgánu, kterým je Správa CHKO Lužické hory. Obsah závazného stanoviska je pro výrokovou část rozhodnutí stavebního úřadu závazný. Závaznost obsahu závazného stanoviska pro výrokovou část rozhodnutí se vztahuje i na odvolací orgán, který stejně jako stavební úřad nemůže obsah závazného stanoviska ignorovat. Obsah původního závazného stanoviska byl nadřízeným správním orgánem potvrzen, což vedlo k zamítnutí odvolání žalobce.

Ústní jednání soudu

5. Při jednání soudu konaném dne 3. 10. 2018 právní zástupkyně žalobce v plném rozsahu odkázala na žalobu a setrvala na dosavadních stanoviscích, že ze strany dotčeného orgánu Správy CHKO Lužické hory došlo k překročení věcné působnosti a navíc i k nesprávnému posouzení vlivu předmětné stavby na krajinný ráz.
6. Právní zástupce žalovaného v plném rozsahu odkázal na vyjádření k žalobě s tím, že žaloba je nedůvodná.
7. Soud z vlastní iniciativy podle § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl důkaz územním plánem obce Horní Podluží platným ke dni 25. 6. 2012.
8. Při dalším jednání soudu dne 19. 12. 2018 soud provedl z vlastní iniciativy podle § 52 s. ř. s. důkaz odborným stanoviskem Správy CHKO Lužické hory k návrhu územního plánu obce Horní Podluží ze dne 11. 4. 2007, zn. 336/LH/07, a Zprávou o projednání návrhu územního plánu obce Horní Podluží ze dne 23. 6. 2007.
9. Právní zástupkyně žalobce při tomtéž jednání uvedla, že při tvorbě územního plánu docházelo k určitým dohodám mezi obcí Horní Podluží a dotčeným orgánem Správy CHKO Lužické hory. Rovněž z provedeného dokazování vyplynulo, že daná lokalita má charakter zastavěného území, a nikoliv zastavitelného území. Trvala na důvodnosti podané žaloby, neboť v předmětném případě měla rozhodovat obec, a nikoliv žalovaný. Ze strany

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

orgánu CHKO Lužické hory došlo podle jejího názoru k překročení věcné působnosti a nesprávnému posouzení vlivu předmětné stavby na krajinný ráz, neboť stavba se z urbanistického pohledu nachází na heterogenně zastavěném území.

10. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání k věci uvedl, že žalovaný v předmětné věci legitimně nezkoumal proces pořizování dotyčného územního plánu. Snažil se v rámci své rozhodovací činnosti zvrátit žalobcem rozporované stanovisko dotčeného orgánu Správy CHKO Lužické hory. Trval na tom, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, naproti tomu žalobce ano, což ostatně sám připustil. Navrhl, aby v případě vyhovění žalobě nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení.

Správní spis

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobci bylo vydáno dne 7. 3. 2005 stavební povolení na výstavbu rodinného domu o zastavěné ploše 555 m². V tomto rozhodnutí bylo stanoveno 8 podmínek pro provedení této stavby. Žalobce však realizoval úplně jinou stavbu rodinného domu o zastavěné ploše 197 m², a to stavbu podle typového projektu rodinného domu „ARTEMIS“. V řízení o odstranění předmětné stavby požádal žalobce o její dodatečné povolení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, a to žádostí ze dne 7. 11. 2014. Stavební úřad mimo jiné v tomto řízení požadoval po žalobci doplnění kladného stanoviska dotčeného orgánu ochrany přírody, a to Správy CHKO Lužické hory. Tento dotčený orgán totiž již dne 25. 6. 2012 vydal závazné stanovisko, kterým vyjádřil nesouhlas s povolením změny stavby před jejím dokončením na stavbu „Samostatně stojící rodinný dům Horní Podluží“, neboť by došlo ke snížení estetické a přírodní hodnoty krajinného rázu, a tím k porušení ustanovení § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále bylo vydáno Správou CHKO Lužické hory stanovisko ze dne 13. 10. 2014, kterým vyjádřila nesouhlas s vydáním kolaudačního rozhodnutí na předmětnou stavbu. Vzhledem k tomu, že žalobce nedoplnil požadované doklady, stavební úřad zastavil řízení o dodatečném povolení změny stavby rozhodnutím ze dne 7. 4. 2015. Žalobce podal odvolání, jež směřovalo proti obsahu závazného stanoviska Správy CHKO ze dne 25. 6. 2012, a proto si žalovaný jako odvolací orgán vyžádal podle § 149 odst. 4 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska u nadřízeného orgánu, a to Ministerstva životního prostředí. Ministerstvo životního prostředí vydalo dne 1. 7. 2015 potvrzení závazného stanoviska ze dne 25. 6. 2012. Závazné stanovisko i potvrzení závazného stanoviska uvádí rozpor předmětné stavby s obecnými podmínkami pro výstavbu v CHKO Lužické hory a stavba byla vyhodnocena tak, že by její realizací došlo ke snížení estetické a přírodní hodnoty krajinného rázu. K uvedenému snížení hodnoty krajinného rázu mělo dojít mimo jiné tím, že proporce stavby neodpovídají proporcím venkovského domu, stavba má členitý půdorys, je uplatněna stanová střecha na čtvercovém půdorysu nesprávného sklonu, okenní a dveřní otvory mají různé tvary a členění, jsou instalována francouzská okna, která jsou v CHKO Lužické hory nepřipustná. Dále stavba obsahuje tři předsazené balkóny, což je v CHKO Lužické hory zcela nepůvodní prvek, komíny ústí ze střechy poblíž středu střešní roviny i poblíž okapu, což je dle stanoviska Správy CHKO rovněž nepřipustné. Vzhledem k negativnímu potvrzujícímu stanovisku Ministerstva životního prostředí žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 4. 2015 potvrdil a žalobcovo odvolání zamítl.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Žalobce zpochybnil v prvé řadě působnost dotčeného orgánu ochrany přírody a krajiny, Správy CHKO Lužické hory, který dle jeho názoru nebyl oprávněn se vyjadřovat k předmětné stavbě v řízení o dodatečném povolení změny stavby podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).
15. Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je krajinný ráz zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umisťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.
16. Podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny k umisťování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.
17. Podle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny krajinný ráz se neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.
18. Uvedený § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny byl do právního řádu zaveden zákonem č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, s účinností od 1. 1. 2007.
19. Dle čl. XXVI. Důvodové zprávy k zákonu č. 186/2006 Sb. důvodem přijetí § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny byla jednak snaha o zjednodušení rozbujelých povolovacích procedur a dále snaha o eliminaci subjektivního přístupu k ochraně krajinného rázu, který není v právních předpisech dostatečně podrobně upraven a jeho aplikace ve vztahu ke stavebnímu zákonu způsobuje komplikované výkladové problémy. Tam, kde je zpracováván územní nebo regulační plán, se orgán ochrany přírody podílí na stanovení plošné a prostorové regulace pro zastavěné a zastavitelné území. Orgány se dohodnou na potřebné míře a způsobu této regulace, kterou bude ochrana krajinného rázu zajištěna. Řízení o souhlasu k činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, tak v těchto případech je nadbytečné a jeho vypuštění neznemožňuje ochranu krajinného rázu. Pro nezastavěné území se toto zjednodušení nenavrhuje, neboť pro toto území zpravidla územně plánovací dokumentace nestanoví dostatečně podrobnou regulaci, a také

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

proto, že v tomto území se předpokládá větší citlivost přírodní složky území. To neznámá, že orgány veřejné správy nebudou participovat při zpracování územně plánovací dokumentace na vytváření vhodné regulace pro toto území, která musí být náležitým vodítkem pro ochranu krajinného rázu v povolenacích řízeních včetně vydávání souhlasu k činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz.

20. Soud na základě shora uvedeného činí dílčí závěr, že v územním řízení ani v řízení o (dodatečném) povolení stavby v zastavěném území obce, pro něž byl zpracován územní plán, se zásah do krajinného rázu samostatně neposuzuje podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny v případě, že podmínky ochrany krajinného rázu byly dohodnuty s orgánem ochrany přírody a krajiny. Ochrana krajiny je totiž jedním z úkolů územního plánu a při jeho tvorbě je postupováno v součinnosti s orgány ochrany přírody jako dotčenými orgány (srov. § 43 a násl. stavebního zákona).
21. Z provedení dokazování vyplynulo, že obec Horní Podluží má zpracován územní plán (účinný od 14. 12. 2007). Z tohoto územního plánu (zejména Koordinační výkres) soud zjistil, že pozemky žalobce, na nichž je realizována předmětná stavba, jsou zahrnuty nejen v III. zóně CHKO Lužické hory, ale zároveň i v zastavěném území obce. Lze tedy konstatovat, že hranice III. zóny CHKO zahrnuje nejen pozemky žalobce, ale i část obce Horní Podluží.
22. Z odůvodnění územního plánu obce Horní Podluží soud dále zjistil, že jsou pod písmenem c) bod 1. odůvodnění územního plánu podrobně vymezeny zásady pro realizaci staveb na území obce, včetně úpravy půdorysu stavby, sklonu střechy, jejího tvaru, střešní krytiny, úpravu fasády, štítů atd. Soud dále konstatuje, že ani následující čtyři změny územního plánu na uvedeném ničem nezměnily. V odborném stanovisku Správy CHKO Lužické hory ze dne 11. 4. 2007 je uvedeno, že mezi projektantem připravujícím návrh územního plánu docházelo ke konzultacím se Správou CHKO Lužické hory, přičemž v naprosté většině byly připomínky Správy CHKO Lužické hory zohledněny. Správa CHKO Lužické hory v rámci tohoto stanoviska nesouhlasila s dodatečným zařazením ploch pro bydlení venkovského charakteru č. „X“ a „X“ a vymezením ploch pro větrné elektrárny VE1 a VE2. Již z následující zprávy o projednání návrhu územního plánu podle § 50 a § 51 stavebního zákona je patrné, že vzhledem k připomínkám Správy CHKO Lužické hory byly uvedené připomínkové plochy k bydlení z návrhu územního plánu vypuštěny.
23. Soud tak konstatuje, že územní plán obce Horní Podluží vznikl zcela jednoznačně v součinnosti s orgánem ochrany přírody, který vznesl ve věci připomínky a požadavky i k ochraně krajinného rázu a tyto byly do územního plánu přejaty. Vzhledem k tomu, že zákon o ochraně přírody a krajiny nepožaduje pro dohodu o podmínkách ochrany krajinného rázu žádnou zvláštní formu, soud považuje shora uvedený proces, kdy došlo ke konzultacím s orgánem ochrany přírody a jeho podmínky ochrany krajinného rázu byly do územního plánu zahrnuty, za naplnění hypotézy ustanovení § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Takovýto postup je evidentně i v souladu se záměrem zákonodárce, jak vyplývá ze shora uvedené důvodové zprávy, a uvedený závěr o dohodnutých podmínkách potvrzuje i samotný přijatý územní plán, který v limitech pro stavby obsahuje i podmínky ochrany krajinného rázu následně požadované ve sporném stanovisku orgánu ochrany přírody ze dne 25. 6. 2012.
24. Soud tedy uzavírá, že vzhledem k tomu, že pro obec Horní Podluží byl zpracován územní plán s limity upravujícími i ochranu krajiny (krajinného rázu), nebyly orgány ochrany přírody a krajiny oprávněny samostatně dopady předmětné stavby do krajinného rázu. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

posuzovat a jejich závazná stanoviska ze dne 25. 6. 2012 a ze dne 1. 7. 2015 postrádají oporu v zákoně, resp. byla aplikována ustanovení § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, která na věc nedopadají. Tato nezákonnost má i přímý dopad na žalobou napadená rozhodnutí, která se o uvedená stanoviska opírají. Byť je nevyhotovuje, nese správní orgán za právní názory v nich uvedené odpovědnost, pokud na nich založí své rozhodnutí.

25. Z uvedených důvodů soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že uvedenou nezákonností je zatíženo i rozhodnutí stavebního úřadu, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení tohoto rozhodnutí. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem shora vysloveným v dalším řízení vázán.
26. Vzhledem ke shora uvedenému závěru by bylo provádění dalšího dokazování nadbytečné, neboť by nic nemohlo změnit na shora uvedeném stanovisku soudu.
27. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 28 268,30 Kč, která se skládá z částky 3 000 Kč za soudní poplatek za podání žaloby, z částky 15 500 Kč za pět úkonů právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, porada s klientem přesahující jednu hodinu - § 11 odst. 1 písm. c) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, dvakrát účast u soudu - § 11 odst. 1 písm. g) AT]; z částky 1 500 Kč za pět s tím souvisejících režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 AT, z částky 2 882,90 Kč za cestovné k jednání soudu dne 3. 10. 2018 a dne 19. 12. 2018 osobním automobilem AUDI Q7 za 4 cesty v délce 91 km (2x Praha – Ústí nad Labem, 2x Ústí nad Labem – Praha), z částky 1 000 Kč za 10 proměškaných půlhodin po 100 Kč a z částky 4 385,40 Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek bez soudního poplatku. Soud nevyhověl návrhu právního zástupce žalovaného, aby náhrada nákladů řízení nebyla žalobci přiznána, neboť stavební úřad a žalovaný pochybili, když si stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny vyžádali, ačkoliv to nebylo třeba.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. prosince 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)